

Він утримав плато Сонця над Україною

Гощаницина знову оплакує героя. Нестримний розпач матерілізується в потоки гірких сліз матері, дружини, дітей, усіх рідних і близьких 38-річного уродженця Бабина Сергія Левчука. Війна вкоротила йому життя. На вітвар миру лягла ще одна невинна й чиста душа.

Сергій, як і решта свідомих українців, прагнув захистити країну від «братньої» агресії, переймався майбутнім своїх дітей, хотів бути надійною підтримкою й опорою для матері, братів. Він мріяв про закінчення війни й щасливе повернення додому. Доля ж розпорядилась по-своєму: рядовий Сергій Левчук, боєць 24-ї аеромобільної бригади, загинув під час охорони блокпоста в зоні проведення антитерористичної операції. Така страшна звістка громовицею пролетіла Бабином. З уст у вуста передавалась сумна новина про ще одну втрату захисника, воїна з Гощаницини.

Добряк. Людина світлої душі. Лише це кажуть про Сергія ті, хто добре знав його ще змалечку.

- Білявий, кругловидий і завжди усміхнений хлопчина, - ділиться спогадами про цього колишнього учня класна керівниця Лариса Аврамчук. – однокласники поважали його за вірність і щирість у стосунках. Він цінував дружбу, завжди дотримував слова. Удавшись ростом, мав ще й силу не по роках. Був дуже рухливим, добре грав у футбол і волейбол, найдалше кидав м'яч, найшвидше бігав. Проте ніколи не хизувався своїми вміннями, природною силою.

Після закінчення дев'ятого класу Сергій вирішив опанувати професію в Корецькому ПТУ. Здобуваючи фах, не забував про рідний дім, маму Тетяну Іванівну. У неї він перейняв і доброту і працьовитість. Став її надійним помічником.

Летять роки, мов птахи восени у вирій. Пролетіли й роки навчання. Не забарилась повістка в армію. Відслужив з гідністю. Повернувшись на малу батьківщину пішов працювати, створив сім'ю. Невдовзі родина поповнилась первістком. Тетяна Іванівна стала бабусею новонародженого Романчика, а згодом - і внучки Марічки.

2014-й не лише вніс корективи в мирне життя багатьох людей, а й запалом змінив їхні долі. Змінився плинний хід подій і в родині Левчуків; одного літнього дня Сергій отримав повістку для проходження медичного огляду. Мобілізували. Чоловік, що звик до тяжкої роботи, відповідальності за близьких і сім'ю, не злякався труднощів. Пішов відстоювати право своїх рідних і всіх українців жити в мирі на своїй землі.

- Обов'язок кожного чоловіка – бути воїном, щоб уміти захищати своїх рідних, - пригадують його слова друзі.

Сергій був справжнім воїном і обов'язок захисника виконував із честю. І хоч як тяжко було на душі, він усміхався, коли прощався з матір'ю, коли востаннє обнімав дружину та дітей.

- Такого господаря ще пошукати треба, - кажуть про Левчука в селі. – за що б не взявся, усе виходило. А ще душа в нього добра. Коли б ти до нього не звернувся, завжди допоможе. Йому б ще жити й жити, радіти своїм діткам, піклуватись про дружину та матір.

- Життя - це мить, спалах, - оплакуючи свого колишнього учня, розмірковує Лариса Аврамчук. - Роки летять. Ось фото, на якому Сергій - випускник дев'ятого класу. Фото це робили весною, коли буяла природа, коли юні серця сповнювалися мріями про майбутнє. Погляньте, які лагідні очі в цього біловолосого хлопчини, яку теплоту й ще дитячу щирість випромінює його посмішка! Таким Сергій був двадцять років тому. Таким запам'ятався, й мені, й однокласникам. Добряк, що став героєм, представник покоління, яке, стікаючи кров'ю, тримає на своїх плечах плато Сонця над Україною...

Ірина ПОВАР